

Vördade Broder Ålderman, välfrejdade
Stolsbröder och Gillesråd, Jubilarer,
Bröder och Systrar i Tumathorps S:t Knuts
Gille, ärade Gäster.
och Hans Barenthein.

Det här är min första krönika och som
sådan lite stapplande, som alla som tar
sina första steg.

Att dessutom komma efter någon som är
barnbarn till en nobelpristagare i
litteratur, gör inte saken lättare. När men
sen också får höra att "vi tänkte kanske
inte ha nån chrönikör alls, för det går inte
att axla hans mantel", då är det svårt att
veta hur man ska reagera när de tittar på
mig och tänker – "henne offrar vi".
Mina rimkunskaper sträcker sig inte heller
längre än till enstaka nödrim på
julklapparna, så nu blir det helt vanlig
uppläsning utan speciell meter, hexa eller
annan.

Hans är nu förpassad till ett inte fullt så
offentligt ljus. Han är
faktiskt så pass
hemlig att han t.o.m.
under middagen
gömmar sig.

Men min farfar var dock med och startade
gillet vilket inte vår förre
chrönikör kan ståta med,
han som inte ens är
skåning. Här pratar vi
långvariga relationer.
Men Hans är väldigt
trevlig och fantastiskt duktig. Ni kommer
att sakna honom.

Att beskriva vad som i gillet ådragit sig
haver ska jag försöka ge mig på i alla fall,
nu när jag slutligen sagt Ja till att göra nåt

som jag inte har en aning om hur det går
till.

Adeldrickningen 2012 utgjorde inget hot
mot deltagarrekorde, ej heller mot
värmerekordet.

Parentationerna var också få, vilket vi alla
är tacksamma för. Man kan nog säga att
detta var en adeldrickning där vi hade tid
för varandra.

Där vi ofta får skynda oss
en smula hade vi nu tid till
en extra paus. Och vi hade
nya pagedräkter, sydda av
den svenska pagen själv!!
När räkningen kom blev vi
dock något överraskade

och för att hålla kostnaden nere för varje
enskild deltagare ska vi, som jag hoppas
alla vet, annars är det lite kris, i år för
första gången på 25 år prova en ny lokal.
Det känns väldigt spännande och om bara
några timmar vet vi om det slog väl ut.
Vi som väljer att engagera oss lite mer än
att bara besöka festerna har numera en
väldig tur. Vi fick en fest som varade i fyra
dagar. Jag måste säga att det är så mycket
roligare när man är med och alla hjälps åt
att fixa allting runt adeldrickningen. Vi är
ett stort härligt, effektivt gäng som får allt
att fungera smärtfritt från att festen börjar
kl 14 tills den slutar kl 2.

Fredag förmiddag
ska alla våra lokaler
smyckas,

Glimmingehus,
kyrka och ballokal,
stolar, blommor,
bonader, ljus,
mattor osv. Det är
detta som kallas dragning.

Jag brukar hålla mig till att bära stolar och damma av dem, det är betydligt lättare än att sätta blommor

snyggt i en vas.

Lilledrickningen kommer därefter

och är en gemensam lunch där vi går igenom de sista punkterna inför lördagen. Alla måste veta exakt vad de ska göra. Har ni nån gång funderat över vad som krävs för att t.ex. ceremonielet här uppe ska fungera? Värt att tänka på.

Fredagskvällen har övermarskalk Ola numera gjort till sin markskalkskväll. Då bjuder han på mat och har handfast genomgång för de som ser till att man parkerar på rätt ställe, blir införd i kyrkan, får hjälp med sina frågor, blir stöttad vid invigningen, säljer snapsbiljetter och alltid finns till hands när det

behövs. Bara att föra fram en kvinnlig recepiend för nigning kräver träning.

I år har vi också infört en recepiendträff på fredagskvällen. En anledning till detta är att känslan för en förening inte är samma som för bara 15 år sedan. Vi vill försöka förmedla en känsla för gillet, en historia, en gemenskap som inte bara är en fest. Varför är vi med i gillet? Där man förr var livslång medlem kan man idag testa att gå med och sen gå ur efter bara två år. Faddrarna har i detta en oerhört viktig uppgift. Men för att underlätta för dem hade vi igår en rejäl genomgång av knutshistoria, berättelser och trevlig samvaro. Årets recepiender är bättre utbildade än någonsin.

Dagen efter adeldrickningen när alla är just "dagen efter" bjuder ålderman de som

hjälp till på lunch. Han passar också på att invitera gästande gillens representanter.

Detta är en fantastisk tradition.

Måndagen kräver givetvis sin tribut när Glimmingehus ska avdragas. I fjor bar vi alla stolarna EN trappa upp, i år ska de två trappor upp. Sen är Glimmingehus inte högre

så det får räcka. Det mesta övriga ska bäras ner. Vi är alltså väldigt beroende av alla dessa ideella insatser som görs och

som jag sa innan så ger denna gemenskap en ytterligare dimension till gillesgemenskapen. Att det dessutom fanns mat kvar hos Stefan från söndagen gjorde

inte saken sämre.

Efter denna reklam tar vi gärna mot intresseanmälningar av dem som vill bli marskalkar.

I fjor hade vi ingen vanlig utfärd utan en gillesresa. Resan gick till Flensburg.

Då är det ibland viktigt att stava Flensburg med o. Det har något med historik att göra och med Danmark. Kanske borde jag ha tagit reda på varför, men alla här kan väl googla.

Det var ett 30-tal medlemmar som per buss begav sig iväg en tidig morgon i september. Broder Gert Jeppsson underhöll genom hela resan med intressant historik. Onsdagskvällen sårade på könen och damerna blev ledsagade av Flensburgdamerna till en trevlig middag. Herrarna däremot fick gå på skjutning med Flensburggillet. Våra herrar fick inte deltaga i den riktiga tävlingen, vilket jag tyder till att de är för bra. Det uttalandet

lära jag få äta upp senare då vi har fyra gäster från Flensburg här. Middagen efter innehåller många regler – har jag hört. Det gäller att vara taktisk och inte ha för mycket öl i glaset. Dock klarade sig alla på bästa sätt. Dag 3 innehöll sightseeing och många årtal. Alla dessa finns att läsa i reseskildringen som printades i vår tidning för något nummer sedan.

Inför Gillesaftonen i höstas var spänningen stor. Snapsprovning stod på programmet. Hur skulle man lösa det på ett bra sätt utan att få ett

större antal festdeltagare på fall? Vår egen broder Valdemar Kutannen höll dock stadigt i programmet och vi fick alla göra vår egen juls snaps och smaka oss fram till den bästa kryddningen för var och en. Jag får väl erkänna att jag inte hade en aning om hur man skulle kombinera kryddorna och något ögonbryn höjdes nog när jag berättade om mina val. Vi blev bjudna på ett smakprov

av Valdemar för att förstå vad vi skulle kunna åstadkomma. Brygden sattes i ett skåp för väntan på julen, då jag givetvis hade glömt bort alltihopa. När jag väl - efter jul - smakade av min snaps var den faktiskt helt drickbar. Så det så!!!

Gåsen är en välkommen fest när mörkret börjar tränga sig på. Näst efter Adeldrickningen är detta den mest intressanta festen matmässigt. Svartsoppa

med sherry, gås med rödvin och äppelkaka med

portvin. Till detta kommer alla tillbehör

som krås, brun sås och vaniljsås. Det är också så fiffigt gjort att bara en rätt sätts fram åt gången, så man kan inte ta fel. Framförallt när det finns så många olika drycker.

Musik, dans och tal till gåsen är också tillbehör till denna fest. Genom åren har vi hört många livfulla skildringar av olika sidor av gåsen.

Knutsbönen i år var som vanligt en varm och gemytlig högtidlighet. Den lyser liksom upp vintern på nåt sätt. Ö Vemmerlövs mysiga kyrka var värd för den här omgången. Öronproppar var inskaffade – och då gäller det inte gemene man för att slippa höra prästen – utan för de marskalkar som sitter upp i tornet, så nära klockorna de kan komma. Där slår de på klockorna med kläppen i en viss bestämd ordning och ritual. Kimning är ordet för detta. Kanske jag ska anmäla mig till att vara med. Annars har jag provat det mesta, men där finns det en lucka i min gilleserfarenhet.

Gillesstämman i februari bjöd inte på några överraskningar vad gäller val av rådsmedlemmar. Omval på alla valbara och den enda spänningen, måhända påhittad, är valet av ålderman. Ålderman får avkläda sig sin åldermannakedja och lämna sitt ämbete till förfogande. Därefter ger han gehörsstaven till förste stolsbroder och lämnar lokalen. Varje år försöker vi dra ut på det så pass länge att

han ska hinna bli lite nervös, där ute i kylan. Men givetvis valdes Stefan tillbaka till åldermannaposten med acklamation. Vi är väldigt stolta över att ha honom som ålderman.

Höjdpunkten kom efter maten då Lena Alebo berättade om häxor och andra farliga kvinnor på Österlen. Hon började dock med sin relation till Curt Wallin och deras gemensamma sökande efter en saknad del till Jätten som står en trappa ner. Vilken del det gällde och hur det gick tänker jag inte berätta här, det är dock bara eftermiddag än. Ni som inte var där får helt enkelt ångra er.

Föredraget var fantastiskt roligt och skratten rungade i lokalen. Hennes berättelser är levande och skånskan gammal och autentisk. En ren njutning. Det enda som kunde störa denna kväll var vädret som bestämt sig för att blåsa hårt

och dessutom snöa, det blev lite kallt, men allt gick bra trots att någon lyckades

parkera bilen i korsningen, helt ofrivilligt dock. Loss kom de och fest blev det. Det är på kattafesten barnen börjar sin karriär i gillet. De är mer än en kattakung eller drottning som senare blivit marskalk, page eller nåt annat. Årets begivenhet hölls av Emil den andre och efter livfulla lekar var spänningen stor inför den stora tävlingen. En extra stark tunna var i år införskaffad för att alla barn skulle få en chans att slå flera gånger. Tunnan var seg, men till slut stod Elvira den första som ny drottning. I år var det gemensam träning för bröder och systrar - utanför en flyghangar - inför den stora skjutningen. Det gäller att vara med.

Papegoyan är en av våra stora begivenheter och tävlingen utvecklas för fullt fortfarande. Det finns just nu fyra olika tävlingar involverade och vem vet hur många det blir nästa år. När det gäller tävlingen om Kung och Drottning togs titlarna i år av mor och son Persson från Staffanstorp. Dock är det inte första gången som släktskapet sett ut på det sättet. Far och dotter hade vi närmast för ett antal år sedan i form av Krantzar. Träffarna var i år ganska många, men så var också tavlorna placerade mycket närmare än de brukar vara. Inte mindre än tre herrar fick skjuta om, eller var det fyra?? Träffar ingen i det läget blir den som kommer närmast korad. I år var dock den närkomnaste en riktig gentleman och påbjöd ännu en omskjutning där han dock själv satte pilen mitt i goyan med ett ljudligt klonk. Grattis Ingrid och Björn.

Tävling nr 3 är instiftad av Ålderman, där en extra skjutning görs av alla under 30. Vinnaren bjuds på adeldrickningen. I år var tre deltagare kvalificerade att delta. Grattis Birthe till segern. Tävling nr 4 är övermarskalkens tävling. Han tyckte att vi hade för dålig fantasi när det gäller den obligatoriska huvudbonaden, så nu korar han bästa hatt för kvinna och man. Aldrig har väl en sån liten hatt som Ellens vunnit tidigare. Minimalismen gillades av alla som lyckades se den.

Även Johans Pinochiohatt var liten, men det berodde mest på att Johan växt ur den. och sen vann Berit alla tre

dragningarna av vin.

Festen innehöll även en marskalksinstallation. Tre nya marskalkar fick sina tecken och vi har höga förväntningar på alla tre. Så alla som har några frågor eller behöver hjälp med något – använd våra marskalkar.

Och det var den sista stora begivenheten det här knutsåret. Så hitta nu på lite tokigheter och se till att jag får reda på det. Annars blir chrönikan förfärligt tråkig nästa år.

Nu önskar jag alla en fantastiskt rolig fest ,

dansa mycket, stå inte på parkeringen, drick lagom, skapa nya kontakter och

NJUT av festen. Just den här kommer aldrig tillbaka och du är själv ansvarig för att just du har roligt!!

Så länge fred och endräkt råder i salen lämnar jag min plats, kanske en aning för sent.

Margareta
Chrönikör